

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

»Danica« izbaja vsak petek na celi poli in veljá po pošti za celo leto 7 kron, za pol leta 3 krcne f0 vinarjev, za četrt leta 2 k oni. V tiskarni sprejemana za celo leto 6 kron, za 1/2 leta 3 krone, za 1/4 leta 1 krono 50 vin.. ako bi bil petek praznik, izide »Danica« dan poprej.

Tečaj LIII.

V Ljubljani, 7. septembra 1900.

List 36.

Cerkve in zvonovi v dekaniji Kranj.

(Dolje.)

X.

Naklo.

Poleg vatikanske bazilike, prve katoliške cerkve na svetu, je tudi veliko naših cerkvá posvečenih apostolskemu prvaku sv. Petru. Večjidel so to stare župnije in hiše božje, ustanovljene pred več sto leti. V kranjskem dekanatu pripadate le-tém zgodovinsko znameniti starodavni plebaniji Naklo in Preddvor. Tu govorimo o prvi.

Ime Naklo razlagajo iz besedi „na kalu“ to je na luži ali na jezeru. Pravljica namreč govori, kar potrjuje tudi kakovost teréna v okolici, da je stala prva naklanska cerkev na skalnatem robu nad Pivko ob jezeru. Oglejski očaki so bili dolgo vrsto let škofje župniji in njeni patroni. Leta 1352 je potoval na Gorenjskem senjski škof Simon Perthua, da se kot namestnik patrijarha Nikolaja Českega*) prepriča o stanju cerkvá in delovanju duhovnikov; v Naklo je došel 26. novembra. Nekaj časa pozneje se izpremeni zveza Naklega z Oglejem v tem oziru, da podari očak Ivan V. Moravski (1387—1394) cerkveni patronat ortenburškemu grofu Ferdinandu. Prav to pravico dobi Ortenburžan do cerkve sv. Petra v Radoljici, sv. Jurija v Gorijah, sv. Andreja v Mošnjah in sv. Jurija v Ložu. Privilegij je podpisan dne 10. ju-

*) Nikolaj Česki je sledil blaženemu Bertrandu († 1350) ter očakoval od 1350 do 1358. Zgodovinarji pišejo, da je bil »Joannis regis Bohemiae filius« (sin českega kralja Ivana). S takratnim kraljem Karolom IV., ki je zapustil Čehom toliko spominjev ljubezni, sta si bila bržkone v bližjem sorodstvu.

nija 1394. Toda le kratko dobo je izvrševala omenjena rodovina patronat. Vže 1420 — ko je zadnjega Ortenburžana zastrepila njegova žena Margareta, vojvodinja Feck — dobé vsled oporoke vsa posestva, torej tudi patronske pravice, celjski grofje, po katerih je podeduje cesar Friderik IV. (1456). Tako postane Habsburžan Friderik zavetnik naklanski župniji, a on jo ob ustanovitvi ljubljanske škofije 6. decembra 1461 prepusti stolnemu kapitolu, kateremu je vtelesena še dandanes.

Prvi župnik (plebanus, vicarius), z imenom Ortolfus nam je znan iz leta 1271, ko sta se borila za prvenstvo v naši deželi česki kralj Otakar II. in koroški vojvoda Filip. Zadnji se je smatral tudi za oglejskega očaka, toda Rim ga ni hotel potrditi, in zato je bila patrijarška stolica izpraznjena od 1269 do 1273, ko jo je zasedel Rajmund della Torre. — Celih 44 let je vodil naklansko župnijo Ivan Starè (1622—1666), ki se podpisuje z latinskim imenom „Senex“. Veliko težav je prestal Matija Grus (1676—1688). Napravljali so mu je najbolj Goričani, tožeč ga škofu Josipu grofu Rabbatta, da ne izpolnuje starih navad, da dela po svoji volji in ne drži tega, kar je določeno za podružnici v Goričah in v Zalogu. Glavni povod temu nasprotstvu je bila želja Goričanov, da dobijo prej ko mogoče lastnega duhovnika. Grus se naveliča neprestanega rovanja in odide kot župnik v Dob (1688). — Od 1794 do 1808 je bil v Naklem dekanijski sedež, kateremu so prideliili: Podbrezije, Ljubno, Dobrávo, Kropo, Olše, Kovor, Tržič, Lom, Križe, Duplje in Goriče. V teh 14 letih so dekanovali: Ignacij

Karner, Jurij Japelj (znani slovenski pisatelj) in Matija Kos. Sedanji župnik Matej Mrak pastiruje v Naklem od 1894. Prišel je iz Železnikov, kjer je sezidal ondotno župnijsko cerkev.

Obseg župnije se je, kakor na mnogih drugih krajih, tudi tukaj zelo spremenil proti koncu 18. veka. Poprej je sv. Peter nadvladoval štiri podružnice: Zalog, Goriče, Zgornje Duplje in Strohinj, a leta 1785 ustanové v Dupljah samostojno duhovnijo, kateri dajo Zgornje Duplje, sledeče leto (1786) se odcepijo Goriče kot lokalija s podružnico zaloško, vas Bistrica pa pripade Podbrezju. Ko so župnijo, kakor skopuh svoje zlate, obrezali ob robu, odkažejo jej vendar neko odškodnino, prepuščajoč jej vas Zeje in cerkev sv. Marije Magdalene na Okroglem.

Izmed župnijskih matic je dokaj stara krstna knjiga, katero je začel spisovati vikarij Peter Otava 5. oktobra 1611. Kmalu potem je jel zapisovati tudi poročence (26. febr. 1612). Mlajša je mrliška knjiga s prvim zabeleženim mrtvecem 10. novembra 1679. Iz poročila,* ki je je poslal škof Tomo Chrön papežu Pavlu V. (1605—1621), razvidamo, da je brojila župnija leta 1616 okrog 700 duš. Pozneje dosega največje število 1659 prebivalcev (zapisnik iz leta 1831); po sedanjem izkazu jih brojimo 1304.

Kakošna in kje je bila prvotna naklanska cerkev, kdo ve? „Med ljudstvom se hrani pravljičica“ — tako poroča župnik Blazij Blaznik (1826—1862) — „da je stala na skalnatem robu nad Pivko.“ Dokaza za to trditev ne bo menda nikdar na dan, kajti pergament molči o tem. Pač se omenja že leta 1271 v zvezi z zgoraj imenovanim župnikom Ortolfus plebanus de Nakel, toda česa več ne moremo izvedeti iz pisma. Važna je tudi listnina iz časa papeža Klementa VI. (1342—1352), izdana v Avignonu 3. marcija 1348. V njej so podeljeni odpustki tistim, ki „peregrinationis causa“ t. j. kot romarji ali sploh iz pobožnega namena obišejo župnijsko cerkev sv. Petra v Naklem. V začetku 16. stoletja se jamejo bolj jasni poročila. Tako čitamo n. pr., da jo je praznik sv. R. T. 11. junija 1517 posvetil kaprulanski škof Daniel de Rubeis z dovoljenjem ljubljanskega škofa Kristofa Rauber, in vložil v veliki oltar ter v oltar sv. R. T. koščice sv. Deodata, Afre, Mena in Prota. Cerkev je stala takrat na vzvišenem prostoru, ker je vodilo do nje nekaj kamenitih stopnic. Leta 1709 so jej prizidali posebno kapelo, v kateri je imela mnogoštevilna bratovščina sv. Antona Padovana lasten

oltar, posvečen po škofu Frančišku grofu Kauniz dne 6. junija 1712. Tako je bilo do zidanja sedanje hiše božje, katero so postavili 1755. Letnico nam kaže napis nad glavnimi vratmi:

MAGNO DEO ET SANCTO PETRO

INTER APOSTOLOS PRINCIPI POSITA.

(Postavljena velikemu Bogu in med apostoli prvaku sv. Petru). Zgradili so jo za časa župnikovanja Mihaela Kilar (1752—1756). Kilar je bil rojen 27. septembra 1684 v Kranju, kjer je preživel tudi svoje stare dni in umrl tukaj 87 let star 8. decembra 1771.

Vesel dan so obhajali Naklanci, ko jim je posvetil škof Leopold grof Petazzi 13. junija 1761 lepo in prostorno cerkev. Stavba je približno romanskega sloga, znotraj 31·05 metrov dolga 18·91 široka. Ako stopiš va-njo, odgrnjena je popolno pred teboj, ničesa skritega, vse odprto! Ladija je samo ena ter iznaša višina sredi cerkve od tal do najvišjega oboka 15·83 metrov. Veliki oltar iz rudečkastega marmorja je izgotovil ob župnikovanju Antona Zarnik (1865—1888) radoljiški kipar Ivan Vurnik starejši, blagoslovil pa četrto adventno nedeljo 1870 stolni prošt in poznejši knežskof Ivan Zlatoust Pogačar. Keruba poleg tabernaklja in reliefzadnjo večerjo pred menzo je izvršil iz belega istrskega kamena podobar Fr. Zajec v Ljubljani (1881). Slika sv. Petra, kateremu daje Izveličar ključé nebeškega kraljestva, je delo Layer-jevo (1793). V steni svetišča na evangeljski strani so vzdali doprsni kip škofa Jerneja Legat, porojenega v Naklem 16. avgusta 1807. Slavni rojak je postal 1846 škof v Trstu, ter opravljal ondi višjepastirsko službo do svoje smrti 12. febr. 1875. Pri odkritju spomenika je v naklanski cerkvi monsignor Tomo Zupan mnogobrojnemu ljudstvu razložil življenje imenitnega moža. — Ob vsaki strani svetišča je žagrad in nad njim oratorij. Obhajilno mizo, delano iz črnega in rujavkastega marmorja, so kupili leta 1835 v škofovem gradu na Goričah. V štirih ladijinih oltarjih časté Mater božjo, sv. Antona Padovana, Krista pri zadnji večerji in sv. Josipa. Prva dva sta nekoliko večja; blagoslovil ju je zadnjo nedeljo po binkošti 1882 kranjski dekan Anton Mežnárrec, ki je po mnogoletnem prezaslužnem delovanju zaprl oči temu svetu 11. junija 1900. — V zunanji cerkveni steni vdolana plošča naznanja, da je 27. julija 1818 nagloma umrl v Naklem Ivan Anton Ricci, ljubljanski prošt in namestni škof z naslovom „episcopus Dru-sensis“. Pri zakristijskih vratih gledamo drugo ploščo, ki poroča o smrti nakelanskega župnika

* Mittheil. 1854

Blazija Blaznik (umrl kot zlatomašnik 27. julija 1862).

Stolp se vzdiguje nad fasado glavnega vhoda in ima 39 metrov višine. Trije zvonovi pojo v d molu z glasovi d—f—a = 1. 3. 5. Premer jim je: 131:105:86 cm. teža pa 2015, 1040 in 585 funtov. Glede glasov so vsi trije nekoliko premajheni, normalno bi morali namreč tehtati 25. 14 in 7 stotov, vendar se v obče hvali ubrano nakelansko zvonjenje.

Veliki zvon je vtilil Anton Samassa 1843 leta. Kinčajo ga podobe: Križ, Marijino vnebovzetje, sv. Peter s tigarjo na glavi in s trojnim križem v roki, sv. Blazij, sv. Florijan, sv. Anton Padovan z Jezusom v naročju. To je že tretji nakelanski veliki zvon v 19. stoletju in tudi v prejšnjih časih niso imeli sreče z njim, ubil se 1682 in zopet 1695. leta.

Srednji iz livarne Vincencij Samassove z letnico 1810. Križ. Marija obdana z angelji, sv. Ivan z orlom in peresom.

Najstarejši je mali zvon iz leta 1806 Križ, rožinvenška Marija, sv. Anton Padovan z Jezusom v naročju Zvonar Vincencij Samassa.

V malih linah visi mrtvaški glasnik (g) s s premerom 48 cm, vtilil Anton Samassa takrat kakor veliki zvon (1843) Križ, sv. nadangelj Mihael, zavetnik duš pri božji sodbi

Vsi zvonovi so prejeli poleg posvečenja tudi ognjeni krst, ko je leta 1843 pogorela stolpova streha, in je bila vsa cerkev zelo poškodovana. Vse splošno so mislili, da so zvonovi raztopljeni. Župnik Blaznik vpraša prvega, ki je priplezal v zvonik: „Ali zvonovi še visé?“ „Gospod oče, še!“ odgovori veselo. „Poskusite, kakošen glas imajo!“ In začeli so pritrkavati, glas je bil čist kokor poprej. Veselje in žalost ob enem prevzame ljudi, ko zopet slišijo zvonove, ki jih bodo še zanaprej vabili k molitvi in službi božji.

Župnik Josip Lavtičar.

(Dalje prihodnjic.)

Mladeniča srečen pot.

(Slomšekovi stoletnici v spominj.)

Tako je naslov knjigi,* ki jo je spisal knezškof Anton Martin Slomšek l. 1837, in katera je že doživela šest izdaj, zadnjo l. 1893 po družbi sv. Mohora. Kakor bomo opisali deklinško izobražbo, tako hočemo danes nekoliko navodil

*) Ta knjiga obsega tri dele. I. del: Potrebni nauki za mladeniče in sicer mladeničev trojno premoženje (zdravo telo, dobra glava in pošteno srce); mladeničev najlepše oblačilo; sedem strupenih kač, ki so mladeničem posebno nevarne, štiri spodtike, posebno škodljive, devet strašnih prepadov, petero zdravil za mladeničev bolezen, dober svet hlapcem in služabnikom, nekaj za rokodelce, popotnica mladeničem, ki na deželo gredo, ali pa v vojake stopijo, dvanajst posebnih prijateljev, mladeničev trojna domovina, nebesko ogledalo kršč. mladeniču, sedem zlatih naukov za srečen pot. II. del: vzgledi, 52 božjih svetnikov, mladeničem posebnih prijateljev in nebeskih tovarišev. III. del: molitve in poglavitne reči iz krščanskega nauka. — Ta knjiga je neprecenljive vrednosti, naj bi si jo omislil vsak mladenič. Če se bodo slovenski mladeniči vedli po nasvetih tega kažipot, prirastlo bodo naši domovini mnogo mož poštenjakov, dobrih in vnetih katoličanov, vrlih Slovencev, pa zvestih avstrijskih državljanov.

dati za mladeniča srečen pot. Sv. Pavel pravi: „Vi očetje, izreajte svoje otroke v poučenju in svarjenju.“ Izreja torej obsega pouk in svarjenje oziroma vzgojo. Ker so pa potrebe in dolžnosti mladeničev različne od deklinških, naj se izobrazba mladeničev potem vravna.

A.) Glede pouka nudi ljudska šola prve potrebne znanosti, in zelo napačno ravna jo oni stariši, ki dajo služiti sinove v dobi šolske dolžnosti. Dečki, ki hočejo doseči višjo izobraženost ter postati učitelji, zdravniki, uradniki, duhovniki, (ki je prav pravi učiteljski stan), morajo obiskovati srednje oziroma visoke šole. Bodočemu kmetovalcu so jako koristne kmetijske šole, rokodelci in obrtniki lože zadostujejo zahtevam sedanjega časa. Poleg raznih obrtnih šol imamo tudi kupčijske šole za bodoče kupce, montanistične za rudarje, in navtične za mornarje. Zlasti je pa dandanes treba mladeniču dobro podučnemu biti v verskih resnicah, kajti mnogo jih gre križem sveta, kjer pretijo sv. veri velike nevarnosti od strani raznih časnikov in od družbe. Da pa sredi teh nevarnosti mladenič ohrani sv. vero, mora biti tehtno poučen in trdnega verskega prepričanja. In ker se dandanes v vseh strokah zahteva od uslužbencev veliko več vede in znanosti kakor poprej, vsiljuje se tako rekoč mladeničem večja znanstvena in strokovna izobraženost kakor pred leti. S pridnostjo in veseljem do učenja bodo mladeniči najlepših uspehov dosegli ter tako dobro porabili svoje talente, od katerih bo treba kdaj Bogu odgovora dajati.

B.) Drugi del mladeniške izobrazbe je pa vzgoja.* Vzgoja bodi toliko bolj skrbna in temeljita, ker bodo mladeniči kdaj vojaki, hišni gospodarji, obrtni mojstri, kupci, volilci, poslanci ali državniki, z eno besedo možje, ki bodo merodajni v javnem življenju. Po vzgoji naj se vdihuje mladeničem strah božji, ljubezen in veselje do lepega krščanskega življenja.

Glede tega bodi merodajno in zabeleženo, kako je stari Tobija izgojeval sinu, ko mu je naročal:

„Moj sin, spoštuj svojo mater vse dni njenega življenja, in spominjaj se, kakošne in kolikošne nevarnosti je prestala zavoljo tebe.“

„Vse dni svojega življenja imej Boga v spominju in varuj se, da kdaj v greh ne privoliš in da v nemar ne puščaš zapovedi našega Boga.“

„Varuj se, moj sin, vse nečistosti, in napuhu ne daj gospodovati niti v svojih mislih niti v

*) Dobro vzgoja je največje bogastvo in najboljša dota sinovom in hčeram. Forsan usque adhuc non sufficientem curam adhibuimus pro juvenibus, instruendis et educandis.

svojih besedah: zakaj v njem se je vsa spaččnost začela.“

„Kdor ti kaj dela, mu brž daj plačilo! Glej da ti nikdar drugemu ne storiš, česar nočeš, da bi storil kdo drug tebi!“

„Od svojega premoženja dajaj miloščino!“ Ako imaš veliko, obilno dajaj, če imaš malo, daj tudi malo iz dobrega srca!“

„Boga vsak čas hvali, in prosi ga, da vodi tvoja pota! Nikar se ne boj, moj sin, revno sicer živimo, pa veliko dobrega bomo imeli, ako se Boga bojimo, ogibamo vsega greha in dobro delamo!“

Ganjenega srca mladi Tobija odgovori: „Oče, vse bom storil, karkoli ste mi zapovedali.“

a) Koreniti značaji naj se vzgojujejo, to je mladeniči, ki bodo kdaj mož beseda v govorjenju, ki bodo delali po svojem prepričanju in tudi v javnem življenju nastopali po načelih krščanskih, nepremakljivi kakor skala v sredi razburkanega morja.

Še par besedi glede pijače, plesa in igre, ki same ob sebi niso greh. Pijačo je Bog vstvaril, je dar Božji, naj se vživa zmerno v prid telesnih moči ter tudi za časa v razvedrilo ob gotovih prilikah. Plesa se krščanska mladina vdeleži, kjer šega tako pelje; igre pa, ki je najbolj nevarna in zelo pogubna, če je strastna, se mladenič na vso moč ogibaj.

b) Vzgoja naj tudi vcepi mladeničem veselje in izurjenost v delu.*) Večina možkih se preživi z delom svojih rok, le malo z glavo. Torej naj se mladeniči navadijo zgodaj kakega dela ter naj se jim nudi prilika, da dobijo spretnost in veselje do dela. Vsako delo, tudi zoperno, je pošteno, in vsako delo mora storjeno biti. Le ne greha in lenobe. Torej se že v nekaterih ljudskih šolah (n. pr. v Ljubljani) nahajajo delavnice za dijake. Vsak princ Hohenzollernske dinastije se mora na pril. naučiti kakega rokodelstva. Stariši naj pa tudi gledajo, do katerega dela ima sin veselje in spretnost, in takega rokodelstva naj ga dajo tudi učiti se. Pri poštenih in vernih mojstrih naj biva. Nič bi ne škodilo, ko bi komisije ogledale delavnice in stanovanja oziroma ležišča obrtniških vajencev in pomočnikov, kakor se zljaj pregledujejo dijaška stanovanja v Ljubljani, Kranji in drugod. Potem

*) Colbert, slavni minister kralja Ludovika XIV. in največji praktični narodni ekonom. je zapovedal, da se morajo vajenci pet let učiti rokodelstva, pomočniki morajo pet let služiti, šele potem postane vsak m. jster, ko je izgotovil kako mojstersko delo, katero so strokovnjaki potrdili. Vlada je preskrbovala vzorce, učitelji so dajali navode za vzorno izvršitev izdelkov. Slabo blago je bilo z fabrikantovim imenom pribito na sramotni kol. Vlada sama je bila takorekoč proti inozemstvu porok za pristnost blaga.

je deček srečen, kajti veselje do dela pouzroči izurjenost, in ta zopet množi, povikša veselje, ker je tudi sklenjena z dobrim vspehom in zaslužkom. Dečki naj bi se pa tudi priučili, da bodo mogli izvrstne izdelke izgotoviti, kar je treba že radi velike konkurence in dobrega imena.

Slovenski dečki so prebrisane glave in ukaželjni, naj se jim torej pokaže v dejanju z izgledom, kako se to ali uno delo izvrši, se ve, da je treba k temu od obeh strani velike potrpežljivosti. Potem naj se od njih tirja delo, katero bodo često dobro izgotovili. Ni pa prav, jim samo očitati nespretnosti ali nerodnosti ali pitati je: „Ti si butec, nič ne znaš“ — treba jim je pokazati, kajti pregovor pravi: Nobeden ni učen padel iz nebes. Mladenič, bodisi kmetovalec, rokodelec, obrtnik, kupec ali šolnik, opravi svoje delo temeljito, dovršeno, ne pa površno, in stori je v čast hožjo. Tako boš pred Bogom dobil plačilo na dan sodbe.

c) Mladeniči pa trebajo tudi olike ali omike. Glede tega pri hlapcih že skoro zadočuje, ako ne pretepajo živine, ne preklinjajo in se sploh varujejo oglatega obnašanja. Če se tudi nekateri hlapec obnaša prikupljivo, pridobi mu to priznanje. Od mladeničev pa, ki se podajo k obrtu, kupčijstvu, ali sploh ki bivajo v mestih, ali občujejo z olikanimi ljudmi, se pa že zahteva nekoliko olike in omike. Še veliko, več pa potrebujejo dijaki raznih šol omike, in glede tega je omeniti, da je na neki dunajski nadaljevalni šoli za deklice od 14—17 leta, omikoslovje — Anstandslehre — obligaten predmet.

Zakaj bi neki ne bilo omikoslovje tudi učni predmet, vsaj neobvezen, na meščanskih šolah, na učiteljišču in na srednjih šolah? Mladina je dozdej le pobirala drobtine glede omike, pa si bo rada, ker ima čut do lepega in je ukaže jna, prisvojila višje omike, ako ji bo prilika in vsodbuda zato.**)

Tudi Slovenci nočemo zastajati glede omike za drugimi narodi in ni nam povšeči, ako nas kak drug narod zove neolikane.

C.) Zdaj pa sprejmimo odrastle mladeniče, ko grejo od doma križem sveta, kakor pravimo s trebuhom za kruhom. Eni delajo na polju, drugi po hišah, eni nad zemljo, drugi pod zemljo, eni na suhem, drugi na morju. Nekatera dela so bolj lahka, druga zopet težka, ena škodljiva zdravju,

**) Že dostojno vedenje in omikano govorjenje učiteljevo v šoli veliko koristi učeči se mladini, katera vse dobro vidi in natanko sliši. Ne prija pa (k oliki in k spodbudi dijakom), ako učitelj reče ter vpraša: »Koliko komadov je prišlo v vaš razred iz N. gimnazije ali iz onega ter onega zavoda? Tam se niste kaj učili.«

druga nevarna življenju. Mnogi se bavijo s poljedelstvom in z živinorejo. Najbolj zdravo je delo z roko in najmanj vsebuje skrbi in težav. Poglejte, kako čvrsti so kmetijski fantje in hlapci. Dandanes vse tišči v mesto, kjer si upajo več zaslužiti pa manj trpeti. Kdo bo zemljo obdeloval, katere sad vživa vendar vsak človek? — Pomočnik-brivec je iskaje službe trkal na vrata dobrotnikov; dela pa ni mogel dobiti, pa se je izjavil: „Da bi bil jaz kmetijski hlapec, pa bi imel dosti jesti, obleke in denarja.“ Že modri Sirah hvali kmetijski stan (7, 16): „Ne sovražite trudapolnih opravil in poljskega dela, katero je od Najvišjega zapovedano.“ Vrh tega je pri kmetijstvu tudi ta prednost, da stare hlapce radi imajo; premda obrtniki le mlade pomočnike obračajo, priletnim pa često kažejo vrata. Mnogo mladeničev se preživi z delom pri malem, drugi pri tovarniškem obrtu. Posebno nezdravo je delo v kemičnih tovarnah in v onih za barve in raznih topilnicah kovin. Koliko jih je, ki delajo le po noči n. pr. peki, kavarnarji i. dr.; drugi delajo pri ognju, kakor kovači, ključarji, delalci v plavžih, kurjači strojem. Skoraj največ trpe kurjači na ladijah. Oni bivajo v prostorih, kjer je vročina nad 40° C; ter štiri ure delajo, osem ur pa počivajo, vsi ti si v potu obraza kruh služijo, ker prenašajo dneva težo in vročino.

Zdaj pa še nekaj dobrih svetov mladeničem. — Priporočamo jim pridnost in sopet pridnost. S pridnostjo si lahko zaslužijo potrebni živež in si kaj prihranijo za potrebe starih dni. Lenobe pa se je na vso moč varovati, in res je, da „lenega čaka strgan rokav, palica beraška, pa prazen bokal.“ Nad vse žalostno pa je, če kak mladenič prime za beraško palico, kajti tak ne vzame več v roko motike.

Nadalje priporočamo mladeničem zmernost in treznost. To je tista lastnost, ki je uči pijače in jedi zmerno uživati tudi takrat, ko se pijače zastonj dobiva. Zlasti pa je veliko vredna varčnost, po kateri mladenič tudi kaj prihrani za starost, za čas bolezni in drugih potreb. Postarani mladeniči so glede starostnega preskrbljenja v manj ugodnem položaju kakor dekleta. Kajti deklet si sama sebi lahko skuha, opere, zašije, star fant pa mora vse to dobro plačati. In le dokler dobro plača, postreže se mu dobro. Ko mu poteče denar, je zapuščen od ljudi in zanemarjen. — V svarilo naj je sledeča zgodba. Nekega dne potrka na duri na B. mlad človek, precej čedno oblečen, prišedši iz Ljubljane. Hišni gospodar ga vpraša, kje je doslej služil. Odgovoril je, da v Lj. v kavarni E. za markerja ter zaslužil na mesec 50 gld. —

Poglejte, dobro službo je imel, pa si še toliko ni prihranil, da bi bil pet ur daleč prišel brez tuje pomoči. Ko gredo mladeniči po svetu, naj ne zabijo naukov očeta in matere, naj ne opuste verskih dolžnosti, zlasti vsakdanje molitve, sv. maše ob nedeljah in zapovedanih praznikih, in velikonočne izpovedi. Božjo besedo naj poslušajo in potem bodo lahko obranili sv. vero, tudi sredi brezvernega, hudobnega sveta. Previdnim jim je treba biti zlasti pri občevanju z drugim spolom in čuti, ker dandanes marsikateri mladenič pride v položaj egipškega Jožefa. Mladič se radi družijo in skupaj shajajo. V rokodelskih in katoliških društvih jim je varno zavetje, pouk in razvedrilo. Najbolj koristna družba pa je za nje Marijina družba, v kateri mladeniči skupno in večkrat prejemajo sv. zakramente ter se drug drugemu bodrijo h krščanskemu življenju, varujejo napačnih stopinj ter grešnih nevarnosti in priložnosti. Najkrajše in najzanesljiveje vodilo pa naj bodo slovenskim mladeničem besede, katere je Jezus govoril nekemu mladeniču. Mladenič ga namreč vpraša: „Dobri učenik, kaj naj storim, da zadobim večno življenje?“ In Gospod mu je rekel: „Ako hočeš v življenje iti, spolnuj zapovedi.“*)

Ker pa mnogo mladeničev stopi v zakonski stan, hočemo tu mesto ukov in navodil zapisati zgodbo, ki naj bode mladeničem vzgled: kajti besede le mičejo, vzgledi pa vlečejo. Kmetijski gospodar je imel odrastlega sina, kateremu je hotel kmetijo izročiti ter mu pravi: „Sin, poišči si neveste, pa ti dam gospodarstvo.“ Mladenič je potem snubil več deklet. Vpraša prvo: „Ženin se, ali me hočeš vzeti?“ Dekle mu odgovori: „Pred kratkim sem drugemu obljubila.“ Vpraša drugo, a ta odvrne: da oče ne puste. Gre do tretje, ki pa pravi, da se mož še-le za dve leti. Mladenič potoži nekemu prijatelju svojo nadlogo, ali ta mu odgovori: „Sosed ima hčer Rezo, ta bi bila za te.“ Mladenič: „Na to pa še mislim nisem, bila mi je doslej kakor moja sestra.“ Tedaj mladenič pravi Rezi, ko jo sreča: „Reza, veš, da se ženim?“ Dekle odgovori: „Kaj pa da vem.“ „Ali pa hočeš biti moja nevesta?“ vpraša mladenič. In Reza pravi na to: „Vprašaj mojih starišev.“ Mladenič se torej pozove do njenih starišev, ki so bili zadovoljni, in za mesec dni je bila poroka tega mladeniča s sosedovo Rezo. Poroki je sledil srečen zakon. Oba sta se zdrava postarala, Bog jima je dal več otrok. In mož je

*) Reče mu: »Katere?« Jezus pa pravi: »Ne ubijaj, ne prešestuj, ne kradi, ne pričaj po krivem. Spoštuj očeta svojega in mater svojo, in ljubi svojega bližnjega, kakor sam sebe.«

potem nekoč rekel: „Že 42 let sva skupaj in še nikoli se nisva sporekla, nikoli nama ni nič navskriž prišlo, bila sva zadovoljna in srečna.“ — Iz te zgodbe sledi nauk: naj se tisti, ki ze vzamejo, dobro poznajo, pa ne v pregrešnem občevanju — tako kot sta bila France in Reza. Večkrat se najbolj srečni zakoni med onimi sklepajo, ki so ene župe, ki so kršteni pri istem krstnem kamenu. Pri onih, ki so bili različnih žup, pozneje utegnejo kake napake priti na dan, za katere se poprej ni znalo, in katere zamorejo ugonabljeni zakonsko zadovoljnost in srečo. Tako vsaj uči vsakdanja izkušnja.

Župnik Alojzij Kummer.

Sv. Alfonz Ligvorijan o zatajevanju v jedi in pijači.

(Po knjigi »Popolni kristijan«, p. 6 i. dr.)

Sv. Andrej Avelin pravi: „Kdor hoče nastopiti pot popolnosti, mora začeti s tem, da pridno zatajuje v sebi pohlepnost po jedi.“ In že davno preje je rekel sv. Gregorij:

„Ne moremo se dvigniti k duhovnemu boju, ako nismo poprej premagali poželjivosti po jedi in pijači.“ Zunanje zatajevanje je pred vsem v zatajevanji te slasti. — Toda, saj jed že sama na sebi zadovoljuje okus in mu ugaja nehote, tako si bo mislil marsikdo, ali torej ne smem nič več jesti? Ne, jesti moramo, ker Bog hoče, da si tako ohranimo življenje, da moramo Njemu služiti, dokler nas hoče pustiti na zemlji; skrbeti moramo torej, da ohranimo telesno življenje; toda to moramo storiti — kakor pravi o. Vincencij Karafa — tako, kakor bi ravnal vladar, ki bi imel pol sveta v svoji oblasti in bi moral večkrat na dan z lastno roko snažiti svojega konja. Kako bi izpolnoval to svojo nalogo? Gotovo z nekim studom in nevoljo in kolikor mogoče urno. Sv. Frančišek Saleški pravi: „Jesti moramo, da živimo, ne pa živeti zato, da jemo“, kakor je že davno pred njim rekel slavni paganski modrijan Sokrat „Človek je živalski, in niti duhoven niti pameten“, pravi sv. Bernard, „ako ljubi jed kakor nespametne živali.“ Tako je ravnal naš nesrečni praded Adam, ki je po vživanju prepovedanega jabolka postal podoben neumni živali. „Ako bi bile imele živali“, piše sv. Bernard, „pamet in bi bile vedele, kako je Adam vsled nizkotne slasti do jabolka pozabil na Boga in svojo večno blaženost, gotovo bi bile rekle: Glejte! Adam je postal nespametna žival kakor me.“ Zato pravi sv. Katarina Sijenska: „Kdor se ne zatajuje v jedi, ne more ohraniti nedolžnosti, ki jo je izgubil Adam po požrešnosti.“ Kako žalostno je, videti kristijane, katerih Bog je trebuh, kakor pravi sv. Pavel.

Koliko nesrečnikov je že radi požrešnosti pogubilo svojo dušo? V nekem samostanu v Likaoniji je, kakor pripoveduje sv. Gregorij, živel menih zelo pobožno in spodbudno. Ko se mu je bližala smrt, in so se zbrali krog njega njegovih sobratje, da bi slišali od njega ob koncu življenja kak nauk ali opominj, rekel je umirajoči: „Vedite, bratje, da sem jaz, kadar ste

se vi postili, skrivaj jedel, in zato sem zapadel hudobnemu duhu, ki me hoče sedaj ugonobiti in mojo dušo s seboj odpeljati.“ Po teh besedah je izdihnil svojo dušo.

Zato se moramo vedno čuvati, da nas ne premaga ta živalska strast. Treba je sicer, pravi sv. Avguštin, vživati jedi, da si ohranimo življenje; a vživati je moramo kakor zdravila, namreč ne več, kakor je potrebno. Nezmernost v jedi je zelo škodljiva duši in telesu. Kar se tiče telesa, je gotovo, da največ bolezni izvira od nezmernosti. Mrtvoud, driska, glavobol, skrnina, trganje in neštevilno drugih bolezni ima večinoma svoj izvor v nezmernosti. Toda telesne bolezni so le manjše zlo; mnogo hujša je bolezen, katero si nakoplje duša. Pred vsem zatemnuje ta pregreha, kakor trdi angeljski učenik sv. Tomo Akvinski, razum, in ga dela nezmožnega za duševno delo, zlasti za molitev. Kakor post dela dušo zmožno za premišljevanje o Bogu in večnih dobrinah, tako postane vsled nezmernosti duša za to nesposobna.

Zato pravi sv. Bernard: „Bodi zmeren celo pri vživanju kruha, da ti preobloženi želodec ne otežuje molitve.“ Zlasti skrbi za to, da zvečer malo uživaš, kajti lakota, ki jo čutiš zvečer, je večinoma goljufna, ki nastane vsled neke kisline, katera se tvori od jedij, opoludne zavžitih. Kdor hoče torej zvečer utešiti lakoto, prestopi lahko mejo, in bo zjutraj, ako jed še ni prebavljena, čutil, da je želodec prenapolnjen, in glava mu je težka, tako da mu je komaj možno zmoliti ene „Češčene Marije.“ „Pomisli,“ pravi sv. Bernard, „ali bode pač Bog dajal onemu tolažbe v molitvi, ki išče svojega veselja v jedeh, kakor neumne živali. Božja tolažba ne doleti onega, ki si išče drugih tolažil.“

Kdor ne zna zatajevati pohlepnosti po jedi, bode kaj lahko tudi drugim počutkom dajal vso prostost; kajti, kakor hitro je, kar smo že zgoraj omenili, izgubljena zbranost duha, takoj slede same ob sebi druge napake, nespodobne besede, lahkomišeljno vedenje. Najhujše pa je, da je pri nezmernosti tudi čistost v veliki nevarnosti, kajti po izreku sv. Hieronima je nezmernost izvor poželjivosti. Zato so svetniki tako skrbno zatajevali slast po jedi in pijači. Sv. Tomo pravi: „Ako premagamo hudobnega Duha v izkušnji k požrešnosti, potem nas ne izkuša k nečistosti.“

Kdor se trudi, da premaga slast, napreduje vedno bolj v duhovnem življenju; kajti kdor kroti to strast, bode tudi druge počutke ložje krotil in se vadal v vseh čednostih, kakor poje sv. cerkev: „O Bog, kateri s telesnim postom zatiraš pregrehe, povzdiguješ duha, deliš čednosti in plačilo!“ (Predglasje v postnem času). Post nam daje moč, da zmagujemo v sebi hudo spačenost, da dvigujemo svoje srce nad grešna nagnjenja, da se vadimo v čednosti in si pridobivamo večnega zasluženja.

„Toda — porečeš — saj je Bog jedi zato vsvaril, da se z njimi zadovoljujemo in ustrezemo svojemu poželenju.“ Svetniki pravijo drugače. Čestiti oče Vincencij Karafa iz družbe Jezusove je rekel: „Bog nam zemeljskega veselja ni podaril samo v našo zabavo, ampak tudi zato, da mu moremo skazovati zato svojo hvaležnost in ljubezen, s tem da se odrečemo vživanju teh njegovih darov in mu jih prinesemo v dar.“ In tako so delali svetniki tudi v resnici. Stari menihi so večkrat smatrali, kakor pripoveduje sv.

Hijeronim, uživanje kuhanih jedi ket veliko napako; vsa njihova hrana je bila kruh.

Dasi je bil sv. Alojzij slabotnega zdravja, vendar se je trikrat na teden postil ob kruhu in vodi. Sv. Frančišek Ksaverij ni jedel pri svojih apostolskih opravilih drugega, kakor nekoliko opraznega riža. Sv. Frančišek Regis tudi pri svojih najbolj napornih delih ni užival druge hrane, kakor z vodo namešane moke. V življenju čast. brata Jožefa od Križa čitamo da je ta služabnik božji štiri in dvajset let užival samo kruh in nekoliko sočivja ali sadja, da ne vpoštevamo mnogih dnij, ob katerih se je strogo postil ob kruhu in vodi. Še le v boleznih je bil po pokorščini prisiljen, uživati tudi nekoliko gorke jedi, to je bila čašica juhe z omehčanim kruhom. Ko so ga zdravniki prisilili, da je pil tudi nekoliko vina, zmešal je vino z juho, tako da je bila njegove skromna hrana še manj okusna.

Sicer nečem nikomur nalagati dolžnosti, da posnema to strogo življenje, ako hoče postati svetnik, toda to trdim, da oni, ki je vdan pohlepnosti po jedi in pijači, in se ne prizadeva resno, da jo kroti, ne bo nikoli vidno napredoval v duhovnem življenju. Navadno uživamo jedi večkrat na dan, zato bodo oni, ki ne krote te strasti, vsak dan storili mnogo grehov.

Kako naj se pa vadimo v tej čednosti in kako zatajujmo pohlepnost po jedi? Sv. Bonaventura našteva tri načine, kako naj se zatajujemo, namreč: v kakovosti jedi, v kolikosti ali množini jedi, in v načinu, kako moramo jedi uživati.

Prvič, kar se tiče kakovosti, ne zahtevaj nobenih izrednih in izbranih jedi, ampak vedno le priproste. Kdor ni zadovoljen z jedmi, ki se mu prinese na mizo, ampak želi boljših in prirejenih na poseben način, kaže s svojim vedenjem določno — tako meni sv. Bonaventura — da razume o krščanskem zatajevanju toliko kakor nič. Kdor pa se zatajuje, zadovoljen je s tem, kar se mu prinese, in če ima pred sabo več jedi, izbere si rajše manj okusno, če le ne škoduje zdravju. Tako je ravnal sv. Alojzij.

Kar se tiče posebej mesa in vina, pravi prav dobro Klemen Aleksandrijski: To dvoje sicer daje telesu moč, toda dušo slabi." V starih časih je bilo menihom strogo prepovedano meso tudi le pokusiti, in sv. Bernard pravi sam o sebi: „Zdržujem se mesa, da ne redi v meni pregrehe mesenosti." Kar zadeva opojne pijače, pravi sv. pismo: Ne dajaj vina kraljem." (Pregovori, 31, 4).

Kralji tukaj ne pomenjajo onih, ki gospodujejo deželam, ampak one, ki kroté svoje grešne strasti in jih podrejajo razumu. Na drugem mestu pravi modri: „Nad koga pride gorje? Nad one, ki se mude pri vinu in pridno praznijo kozarce." (Pr. 23. 30). In zakaj? Zato ker, kakor pravi Salomon, vino vzbuja nečistost. Zato je sv. Hieronim pisal Evstohiji: „Ako hočeš ostati čista, kakor mora biti nevesta Kristova, potem se boj vina kakor strupa! Vino in mladost sta dvojno netilo nečistosti. — Iz vsega tega uvidi, da se morajo vsi oni, ki ne čutijo notranjega nagona in svarila, ali oni, ki se radi slabotnega zdravja ne morejo popolnoma zdrževati mesa in močnih pijač — da se morajo torej vsi ti vsaj kolikor moč zmerno tega posluževati, sicer je mučijo nečiste izkušnje.

† Bogoslov Mihael Kogovšek.

(Konec prihodnjič.)

Zmaga krščanske ljubezni.

(Resnična dogodba.)

Pred pol stoletjem je živel v zapadni Rusiji vrl gozdar s svojo ženo, dvema otrokoma in nekaterimi lovskimi učenci. Njiju zakon je bil prav srečen v tihi gozdni samoti. Nenadoma pa se razširi novica, da se od izhoda sem bliža huda bolezen kolera. Skrben za svojo družino si gozdar v bližnjem mestecu naroči potrebnih zdravil in poizve, kaj treba, če obišče tudi njegovo hišo ta strašna bolezen. Kmalu se res prikaže v sosednji vasi, od taljeni komaj uro hoda od gozdarjevega doma in pobira ljudi brez izbire. Na vso moč sklenejo paziti gozdarjevi, da ne bi prišli s kom v dotiko iz okuženih krajev. Neki večer, ko je žena gozdarjeva po večerni molitvi spravila svoja otroka pokropivši ju z blagoslovljeno vodo, v posteljo, in se pogovarjala s svojim možem o domačih zadevah, hipoma naznanijo psi z lajanjem, da se nekdo bliža stanovanju. In glej, pribežal je mlinar iz sosednje okužene vasi hoteč uiti grozni morilki in prosil prenočišča. Bil je bled in prepaden, da je bilo vsakega groza pred njim. Kaj naj bi storil gozdar z njim, ali naj bi ga nemilo odslovil, ali naščuval pse, da ga preženo? Težko se je bilo odločiti gozdarju v tem trenutku, ker je bil mlinar njegov smrtni sovražnik, ki mu je vedno nastavljal zanjke, odkar je gozdar vzel v zakon svojo ženo, katero je snubil tudi mlinar. Toda v sili mu ni odrekel prenočišča. Dasi ga je mlinar sovražil že štiri leta in ni prestopil do tega trenutka praga njegove hiše, vendar ga je v potrebi sprejel s krščansko ljubeznijo upajoč, da ga bo tako spravil zopet na pravo pot.

S požrtvovalnostjo sta mu stregla gozdar in njegova žena, pripravila večerjo in posteljo, a mlinar je odgovarjal na nju vprašanja in tolažbo le kratko in čemerno. Predno so se odpravili k počitku, zahvalila sta gozdar in njegova žena v svoji sobi skupaj Boga za vse dobrote in ga prosila tudi za ubogega mlinarja, da bi mu vlil miru in tolažbe v izmučeno srce. Pa le kratko časa so počivali to noč, kajti gozdarjev učenec je vzbudil celo hišo z žalostno novico, da je mlinarja napadla kolera in prosil svojega gospodarja, da bil smel bolnika hitro odpraviti iz hiše. „Bog ne daj", odgovori gozdar, „kaj takega nikakor ne pustim storiti. Strezite bolniku, dokler sam ne odpravim otrok v zgornjo sobo." Ko je izvršil ta posel, šel je k bolniku s svojo ženo. O žalostnega, groznega prizora! Mlinarja je zvilal strašen krč in ga premetaval po ležišču, jasno so se tudi kazali znaki nesrečne bolezni. A tudi neka druga bolezen, neko drugo gorje je bučalo v bolnikovem srcu. Čim požrtvovalnejše sta mu namreč stregla gozdar in njegova žena, tembolj se je bal nju pogleda. Zlat je skrnil svoj obraz v blazine, a nato se bil s pestjo po čelu. Planil je hipoma z ležišča in z režajočim smehom zaupil: „Ne dotikajte se me, vrzite me vnkaj kot mrhovino vranam in volkovom! Stoj, angelj morilec, ne vrzi me v večnih muk peklo, — poslušajte: pošast sem jaz, kakoršne ne hrani puščava, s kužno boleznijo sem prihitel k vam, da bi iz maščevanja vas vse pogubil! A sedaj, gorje mi, o večni sodnik! Ali se me moreš še usmiliti! Utrujen in nesvesten pade po teh pretresljivih besedah mlinar na svoje ležišče.

Sklenjenimi rokami in solznih oči stoji gozdar pred bolnikom, njegova žena pa vzame razpelo se

stene in ga tolažbepolnimi besedami poda obupanemu mlinarju.

Večni sodnik, gospod življenja in smrti pa ukaže angelu smrti, naj pusti bolniku življenje. In res, kmalu trdno zaspi in polije ga obilen pot.

Ko pa se prebudi, strežeta mu še vedno skrbno gozdar in njegova žena. Nju požrtvovalnost ga tako pretrese, da jima hvaležno poljublja roke, prosi Boga odpuščanja in lije solze sprave, hvaležnosti in ljubezni.

Nekaj tednov pozneje ozdravi mlinar popolnoma; bil je rešen telesne, a rešen tudi še huiše dušne smrti — Gozdarjeve pa je božja roka obvarovala strašne bolezni. F. G.

Razgled po domovini

Iz Ajdovica. Dne 22. julija je bila pri nas nova maša, katero je daroval č. g. Martin Gnidovec v tu kajšnji župni cerkvi. Vredno je da se ta dan obrani v spominju.

Ne bom omenjal, da smo za to slovesnost po svojih močeh okrasili cerkev, prostor pred cerkvijo in rojstveno hišo gospoda slavljenca z mlaji in s primernimi napisi. Povem naj samo, da je bilo posebno garljivo v nedeljo, ko je stopil pred gospodnji altar novomašnik rojak. Od vseh krajev so prihiteli verniki, da se vdeleže nove maše. Videl si starčeka, ki je prilezel ob palci, in onemogla ženica je zapustila svoj dom, da bode pri tej slovesnosti. Prišli so ljudje od blizu in od daleč. Gotovo že dolgo ni bilo toliko ljudi v Ajdovcu kakor ta dan.

Ob 10. uri se je pomikal dolg spreved iz župnišča v cerkev. Gospod novomašnik v družbi gg. duhovnikov sobratov gre zdaj v svetišče, da opravi ondi, kjer je bil krsčen in sprejet v naročje sv. cerkve, prvič presveto daritev. Slovesnosti in časovnim razmeram primerno je govoril gospod brat novomašnikov č. g. sp. Janez Gnidovec, bivajoč sedaj v študijah na Dunaju. Petje so preskrbeli gg. bogoslovci, katere je vodil bogoslovec g. Kimovec. S svojimi lepo vbranimi glasovi so nas kar očarali. Reči se mora, da takega petja še ni bilo pri nas in zdi se, da so se orglje poživile pod rokami tega gospoda igralca.

Po dokončani cerkveni slovesnosti smo odšli na novomašnikov dom, kjer nas je slavljenec prijazno pogostil, in kjer nam je čas hitro mineval v prijazni in veseli družbi.

Želeč gospodu novomašniku veliko blagoslova, milosti in sreče smo se razšli. Nam vsem pa bode ta dan v veselem spominju, naj ga bode vselej vesel tudi č. g. slavljenec, kakor mu je nekdo izmed povablencev želel rekoč:

Svetost in veselje današnjega dne —
kot sladke spominje zakleni v srce!

M. P.

I. Bratovske zadeve

molitvenega apostoljstva

Nameni za mesec september 1900.

(Spis potrdili in blagoslovili sv. Oče.)

a) Glavni namen:

Apostoljska gorečnost.

b) Posebni nameni:

7.) **Sv. Regina.** Vneto razširjenje in gojenje pobožnosti srca J. zusovega. Grešniki iz navade. Oni, ki se povračajo v greh. Ženini in neveste.

8.) **Rojstvo Marije Device.** Lijonski kongres na čast blažene Device Marije. Marijanska kongregacija. Matere.

9.) **Ime Marijino. Sv. Peter Klaver.** Rešitev in izpreobrnitev ubogih črncev. Društva sv. Petra Klaver.

10.) **Sv. Nikolaj Tolentinski.** Rešitev šolskega vprašanja v krščanskem smislu. Učeca še mladina in učiteljsko osebje. Duhovne vaje za duhovnike in za gimnazijsko mladino.

11.) **Sv. Hijaoint.** Slovenski katoliški shod. Pobijanje dvoboja. Vjetniki in kaznjenci.

12.) **Sv. Gvidon.** Podpiranje stradajočih Indijcev. Mnoge važne zadeve dušnega pastirstva. Oni, ki so bolni na očeh.

13.) **Sv. Notburga.** Ohranitev tirolske zvestobe do vere in do države. Jedinost tirolskih katoličanov. Posli.

Kr.

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusovega Srca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Srca v Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Mohorja in Fortunata, aruhov naših angeljev in vseh naših patronov Bog dobrotno odvrni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad in brezverstvo, vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe. — V molitev se priporoča neka oseba, ki je v hudih stiskah, da bi na priprošnjo Matere Božje, sv. Jožefa in sv. Antona Padovanskega se razmotala neljuba pomota. Če bode uslišana, razglasila bode v »Danici«.

V Ljubljani, 28. avgusta 1900.

Listek.

Drugi slovenski katoliški shod v Ljubljani. Vspored obravnava in shodov: Ponedeljek, 10. septembra ob 5. popoldne »Fridi sv. Duh« in blagoslov. Stolna cerkev — Ob 6. zvečer. Osnovni shod, Alojzijevišče. — Ob pol 9. zvečer Zabavni večer »Meščanskega kluba«, Katoliški dom, Turek. 11. septembra ob 8. zjutraj. Slovesna sv. maša. Stolna cerkev. — Posvetovanje odsekov: Od 10. do pol 12. Šolstvo, Katoliški dom. — Od 10. dalje Socijalni odsek, Staro strelišče. — Od 10. dalje Časnikarstvo Rokodelski dom. — Od pol 12. do 1. Krščansko življenje, Semeniška knjižnica. — Od pol 3. do pol 4. Šolstvo, Semeniška knjižnica. — Ob pol 3. Socijalni odsek, Staro strelišče. — Od 2. dalje Časnikarstvo, Rokodelski dom. — 2. dalje Organizacija, Katoliški dom. — Od pol 4. do pol 5. Krščansko življenje, Semeniška knjižnica. — Ob pol 6. zvečer I. slovesni shod, Alojzijevišče. — Ob pol 9. zvečer. Pozdrav »Slov. kršč. socijalne Zveze« katoliškemu shodu, Katoliški dom. — Sreda 12. septembra. Ob 8. zjutraj. tih sv. maša (govor). Stolna cerkev. — Ob pol 10. zjutraj II. slovesni shod, Alojzijevišče. — Ob 3. popoldne III. slovesni shod, Alojzijevišče. — Ob 7. zvečer Slavnostni komers akademičnega društva »Danice«, St. strelišče. — Gospodje, ki so dobili te dni vpraševalne pole gledé katoliškega shoda, prosimo da pole kakor hitro mogoče izpolnijo in pošljejo tajniku pripravjalnega odbora g. dr. Evgenu Lampe v Ljubljani. Prosimo, da točno odgovore na vsa vprašanja in natančno zapišejo imena — Čim prej ima pripravjalni odbor odgovore v rokah, tem lepši bode red in tem lažje bode preskrbel vse potrebno za udobnost dragih gostov.

Pripravjalni odbor za II. katoliški shod.